

Lacrimile Icoanei

Maria Filipoiu

LACRIMILE ICOANEI

Pe al creștinătății plai
Se scurge mir din icoană,
Când Sfântul lacrimează-n Rai,
De a sufletului rană.

Lacrima-n mir se transformă
Pentru candela credinței,
Să lumineze prin dogmă
Cu spiritul neființei.

La poarta Raiului ceresc,
Suflet așteaptă chemare,
Să ducă spirit creștinesc
Pe-a veșniciei Cărare.

În suflet las rugăciune,
La altar ceresc s-o ducă
Spre a icoanei minune,
Când lacrimează în rugă.

Pe lacrima din icoană
Curge al credinței mister,
Din suflet fără prihană
Să se reverse Adevăr.

Omul pe Calea Domnului
Pune lacrimi în speranță
Și dăruie sufletului
Lumină spre altă Viață.

La împărătească poartă,
A eternității cerești,
Duc rugă înlăcrimată
Din soarta vieții pământești.

Cu toiag de timp va bate
La poarta Dumnezeirii,
Sufletul, de-a fi iertate
Patimile omenirii.

* „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!” - Ev. Ioan: 14-6

POEZII ONLINE

Maria Filipoiu / poet, eseist, jurnalist
București, România